

Prijatelju v spomin.

(Petru Kambiču, učitelju v Gribljah; spisal —è.)

„Po svôbodi je hrepenélo,
Po luči, sréči ti srcé,
K resnici priti je želélo, —
Izpolnil Bog ti je željé.“

S. Gregorčič.

In ni ga več — — Ko sem se v jeseni poslavljal od njega in mu krepko stisnil rokó, pač nisem mislil, da ga bode še prej, kakor za štiri mesece krila hladna zemlja. Res, bilo mi je pri odhodu nekako tesno pri srci, tesno kakor še nikdar poprej; megleno, deževno jesensko jutro prijalo mi je sè svojo otožnostjo in puščobo, a od doma nisem šel še nikoli tako težko, kakor tedàj. Voz je ropotal po cesti, potisnil sem glavo globokeje v okrajke očetove suknje, a v duši prikazali so se mi znani obrazi, same drage, mile mi osebe. Lice porazvrstilo se je do lica, gledal sem je in se podal tožnemu ali vender ugodnemu sanjarenju. Misel vrstila se je za mislijo in prvič pri mojem odhodu prestrašila me je misel: kaj ko bi jih ne dobil vseh, ko se vrneš? Stresel sem se in hotel na kaj družega misliti, ali nisem mogel — ona osodna misel vrtéla se mi je neprestano po glavi. In pomislil sem tudi na njega, kakó ne, saj mi je bil tako mil in drag, nerazločljiv drug od mojih otročjih let. Ej, ako i koga, njega izvestno dobim, ko se vrnem, mislil sem si! Da-si ni ravno čvrst, ali kaj to, učenje, mestni zrak, to ni prijalo njegovemu zdravju, a tukaj sredi lepe božje prirode, sredi milega rodnega kraja, katerega je takó ljubil, česa bi mu nedostajalo tù? In cilj, po katerem je tako in toliko časa hrepenel, cilj je tudi dosegel, odgajal bode otročiče svojih znancev, dobrih in poštenih Belih Kranjceev in vzgajal bode domovini vrle sinove, budil je in navduševal za narod. Kako vzvišena svrha! A evo danes, danes priromalo je pisence belo in doneslo mi nepričakovano, tožno vest — njegovo smrt — — —

* * *

Prijateljčki moji, ali znate, kakó se mučijo oni dijaki, katerim niso Rojenice sipale v zibel zlatih in srebrnih daróv? Res, povsod najdeš plemenitih, radodarnih ljudij, ali vender je življenje takega dijaka trpljenje ter željno pričakuje onega trenotka, ko bode naposled vender mogel pomagati sebi in svojim.

Bila mu je mati siromašna vdova. Res, odtrgala si je ona zadnji zalogaj kruha od svojih ust, da pomaga sinu, a vender je moral on živeti največ o poučevanji in milosti dobrih ljudij. In radi so ga imeli, radi, povsod, kamor je prišel. Komu se ni smilil tihi, pohlevni mladenič, kateri se je povsod tako vedel, da je bil v čast sebi in svojim. In ko se je naposled vender približal čas, da doseže svoj namen, kateremu se je posvetil, kdo je bil sréčnejši od dobrega mojega prijatelja? Veselil se je, kako bode poplačal dobrej materi, bratom in sestram svojim, kar so za njega storili; veselil se je, kako bode mogel v svojem vzvišenem ali težavnem stanu delovati za narod in v mladih nepokvarjenih sreih vsajati lepo cvetico domovinske ljubezni. In dosegel je, česar je želel. Baš preteklo jesen je začel zvrševati težavno svoje opravilo in zvrševal takó, da ga ni mogel bolje. Oj, da ste ga poznali, mili moji čitateljčki, kako bi vi ljubili in spoštovali svojega mla-

dega učitelja! Ali ni mu bilo dolgo delovati med mladino, pač prezgodaj za vse učiteljstvo, prezgodaj za mladino in za oni priprosti narod, kateri ga je tako spoštoval in ljubil, prezgodaj zame, ugrabila ga je — bela smrt — — —

* * *

Ni ga več! — — Ona huda, neozdravljiva bolezen, katera izbira svoje žrtve posebno mej učiteljstvom, — ona je tudi njega zmagala. Ob novem, še ne zasrlem grobu kuka mu tožna kukavica njegova siromašna. bédna mati — vdova, plakajo njegovi bratje in sestre, plakajo otroci, katere je učil, plakajo znanci mu in prijatelji, plakajo vsi kateri so ga poznali, plakam tudi jaz. Ravno v zadnjem pismu, v katerem sem mu pisal, tolažil sem ga, kako se vrača k nam vesela, cvetoča vzpomlad in prinaša vsemu stvarstvu novih darov in krasote, prinesla bode izvestno tudi njemu zaželenega zdravja in novih močij. Opisal sem mu, kako se bode sprehajal izmej zelenega polja, na obronkih pozdravljale ga bodo dehteče cvetice, v grmovji glasila se bode ptičica, a gori sredi modrega, jasnega neba svetlelo bode rumeno solnčece in se veselilo preporeda v naravi, veselilo se tudi njega ozdravljajočega se bolnika. Siromak pač nisem znal, da je dobil moje pisence le nekoliko ur pred svojo smrtjo, oј tedaj je pač znal, da ne bode več učakal vesele vzpomladi, ne bode več poslušal gostoleče ptičice, ne bode več gledal sinjega neba in rumenega solnčeca. Ali kaj govorim? Oј dà, gledal je on tedaj v duhu vže ono rajsko, večno vzpomlad, katera ga je čakala gori nad zvezdami, poslušal je tedaj vže milo in zvônko petje nebeških angeljcev krilatcev, od ondù svetlélo mu je nasproti neskončno svetlo in ljubko solnčece božje dobrote in milosti, katerega mu ne ugrabi — nemila smrt — — —

Ne morem dalje! Prijatelj, tam gori nad zvezdami, poslavljam se od tebe, vender ne zabim. ne zabim te nikdar — — —

Listje in cvetje.

—♦♦♦—

Drobtine.

Izgubili smo v pretečenem mesecu zopet dva vrla duhovna pastirja in prijatelja našemu listu. Umrli je

Janko Tikvič,

kapelan v Wundschuh-u na Štorskem v

najlepših letih svoje dôbe, a v 3. dan meseca

februarja umrl je starosta in učenjak slovenski, prečastiti gospod

Davorin Trstenjak,

župnik v Starem trgu na Štorskem in obče znani pisatelj slovenski. Ž njim smo izgubili Slovenci vélmoža, kakeršnega bode narod slovenski pogrešal mnogo mnogo let. A njegovo ime se bode s častjo imenovalo po vsem širnem učenem svetu. Bodi mu blag spomin tudi v našem listu; v miru naj počiva!

—♦♦♦—